

tiden, som efterhaanden forvandler disse 7 Aar til den rene Idyl. Det viser sig nu, at disse 7 Aar systematisk betegnes her i Tinget som de gode Aar, da Pengene flød rigeligt. Se, hvis det nu havde været almindelige gode Aar, hvor Pengene flød rigeligt, hvor alting trivedes, saa vilde de forskellige Betragtninger, der er anført af de højtærede Medlemmer af Venstre, kunne anvendes. I gode Aar, hvor alle Indtægter flyder rigeligt, bør man selvfølgelig tænke paa at konsolidere sig. Men hvad var disse Aar for Staten, hvad var de for det danske Borgersamfund? Ja, det var jo Aar, hvor der opstod en saa grænseløs Ulighed i Kaarene her i Landet, som man aldrig har oplevet det før, og det var denne Ulighed i Kaarene, hvor Rigdommen væltede ind over enkelte, medens Nød og Dyrtid truede Masserne, der gjorde det nødvendigt at føre en økonomisk Udligningspolitik. Derfor har denne Politik, som har krævet mange Penge ind i Statskassen og atter ført dem ud, intet som helst til fælles med almindelig Anvendelse af Statsudgifter. Det var en økonomisk Udligning, som skulde formindske den haarejsende og oprørende Forskel i Vilkaar, som Krigen bragte, og gøre det muligt for de Mennesker, som Dyrtiden ellers vilde have bragt i Nød og Fattigdom, at komme igennem Krigstiden paa menneskelig Maade.

Dette Formaal kunde til en vis Grad naas ad to Veje: enten ved en Tvangsfastsættelse af Prisniveauet her i Landet eller ved et Opkøb til Priser, som man kunde tale sig til Rette om, af Varer og Salg til nedsat Pris. Det blev jo et Kompromis mellem disse to Anskuelser, som blev selve Krigens Regeringsmetode. Men jeg gør opmærksom paa, at det var Venstre og de Konservative, som oprindeligt krævede den Metode anvendt, der nødvendig gjorde, at man kaldte Penge ind og anvendte dem til at gøre Prisniveauet rimeligt. Det var Venstre og de Konservative, som allerede i Januar 1915 krævede, at vi skulde betale Verdensmarkedets Pris for Varer og sælge dem til overkommelig Pris. Det var mig, som paa det mest indtrængende advarede mod for tidlig at antage denne Politik og sagde, at det vilde være en Politik, som vilde lægge saa uhyre Beslag paa Statens Indtægter, at den vilde blive særdeles farlig. Men samtidig indrømmede jeg, at denne Politik kunde blive nødvendig — det gjorde jeg allerede i Januar 1915 —, hvis vi kom ind i en Blokadesituation. Da Blokadesituationen kom, gik vi ind i denne Politik, saa maatte vi gaa til Overtagelse af Varer og deres Salg

til nedsat Pris. Og nu er det jo fuldkommen urigtigt — det synes, som om de ærede Medlemmer ganske har tabt Hukommelsen —, at Venstre holdt igen i denne Politik. Det vil være yderst vanskeligt at give et Billede af Venstres Politik under hele Krigen, for den skiftede efter de forskellige Situationer, men der var Tidspunkter, hvor de særlig priste sig selv — det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har paa Venstres Vegne rost sig deraf —, at nu havde de sejret, nu var den Politik, hvor Staten regulerede for alle — det, som nu det ærede Medlem Hr. Brorsen angriber —, gennemført, og paa den Maade, at man købte Varerne og nedsatte deres Pris. I Aarene 1917—18 og 1918—19 tvang Venstre Udgifterne for Staten i Vejret ved at forhøje den garanterede Pris for Smør langt ud over, hvad der kunde paavises Nødvendighed for. I den samme Periode har Venstre gjort positive Overbud i Retning af Prisnedsættelser. Det er Forhandlinger, som ikke kan være gaaet ærede Medlemmer i Glemme.

Den højtærede Statsminister kom saa ind paa en almindelig nedsættende Karakteristik af de Betragtninger, som fra radikal Side var fremkommet om det radikale Styre i disse Aar. Den højtærede Minister sagde, at disse Betragtninger nærmest var barnlige. Nu skal man jo undertiden høre Sandheden af Børn, og ogsaa de, der nærmer sig den anden Barndom, er undertiden i Stand til at sige et sandt Ord om Tingene. Men naar disse Betragtninger er fremført saa stærkt fra radikal Side, er det jo sket paa Grund af et Angreb mod, en Kritik af det radikale Styre. Man har som Mødsvægt mod uretfærdige Angreb gennemgaaet disse Aars hele finansielle Styre og vist, hvorledes det samlede Billede er. Det har forskellige Medlemmer nu søgt at røre ved her i Tinget, og forskellige Medlemmer har rost hinanden for den udmærkede Maade, hvorpaa de har rørt ved dette Billede. Det vilde nu være ønskeligt, om man vilde gaa til Bunds i denne Sag, og jeg skal da først og fremmest gøre opmærksom paa, at der foreligger en Opgørelse over de 7 Aar, i hvilke de Radikale styrede, foretagen af den tidligere Trafikminister, nuværende Bankdirektør Hassing Jørgensen, i Form af et Foredrag, holdt i Nationaløkonomisk Forening og trykt i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“. Denne Opstilling har ikke været Genstand for nogen Modsigelse, fordi den ikke kan gøres til Genstand for nogen Modsigelse, foretagen, som den er, af den Mand, som overhovedet end mest kyndige har i Landet i saadanne bøgholderimæssige Spørgsmaal, og hvis Au-